

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Αλέξης Παπαχελάς

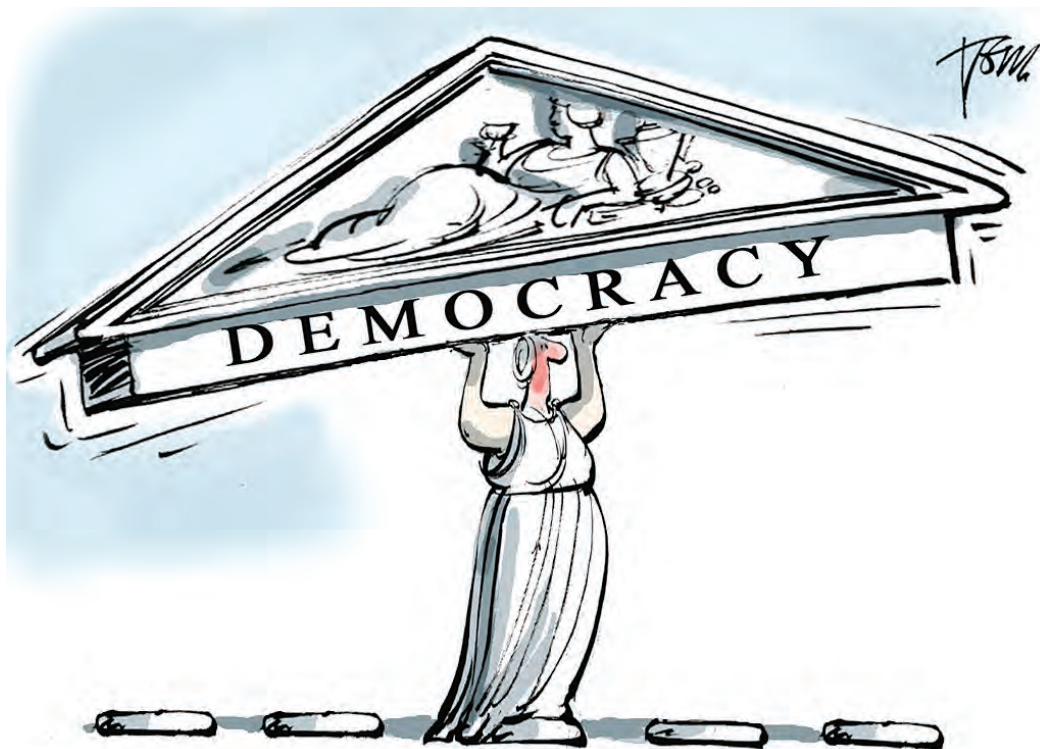
Να κλείσει το «εργοστάσιο της οργής»

Στόχος όσων θέλουν να πάει αυτή η χώρα μπροστά πρέπει να είναι να κλείσει το «εργοστάσιο της οργής». Πώς θα γίνει αυτό; Αν μπορούσαμε να βάλουμε τη χώρα σε μια τροχιά δίκαιης ανάπτυξης που θα δώσει προοπτική, ειδικά στους νεότερους. Οι σημερινοί 30άρηδες βλέπουν το «χιλιάρικο» σαν ένα όνειρο, μάλλον άπιαστο. Είναι εξαιρετικά δύσκολο να δουν τον εαυτό τους να κάνει οικογένεια ή να βγάζει πολύ περισσότερα χρήματα στο μέλλον. Η ζωή παραμένει ακριβή και η στήριξη της οικογένειας έγινε δύσκολη πια. Ορισμένοι κλάδοι και ειδικότητες εξαφανίστηκαν ή συρρικνώθηκαν.

Και δεν μιλάμε για τώρα, μέσα στην πανδημία, που πολλοί ζουν με τα 534 ευρώ. Ο ιός χτύπησε τους νέους ύπουλα σε μια στιγμή που, έπειτα από μια μεγάλη δοκιμασία, ένιωθαν ότι έβγαζαν το κεφάλι τους πάνω από το νερό για να πάρουν μία ανάσα.

Μία, τουλάχιστον, γενιά αισθανόταν δομικά καθλωμένη εδώ και πολλά χρόνια. Ενώθε ότι όσο και να προσπαθούσε, η ανέλιξή της ήταν ανέφικτη. Πολλοί από τη γενιά αυτή έφυγαν έξω αναζητώντας ευκαιρίες. Άλλοι ρίζωσαν, άλλοι ψάχνουν τρόπο να επιστρέψουν. Βλέπουν ότι κάποια πράγματα αλλάζουν και αυτό τους δίνει ελπίδα. Τους χρειαζόμαστε γιατί μπορούν να μας μπολιάσουν με επαγγελματισμό, εξωστρέφεια και καθαρό μυαλό. Όταν κάποιος ζει σε μια «γυάλα» είναι φυσικό να βλέπει το μέλλον με μια σχετική ευφορία. Η πανδημία θα τελειώσει, ο κόσμος θα αρχίσει να βγαίνει και να ξοδεύει. Το σύνδρομο του συμπιεσμένου ελα-

Τίποτα δεν θα είναι χειρότερο από μία διχασμένη κοινωνία που ένα κομμάτι της θα «απογειώνεται» και ένα θα νιώθει στάσιμο να κοιτάει.

τηρίου μπορεί πράγματι να λειτουργήσει και να μας εκπλήξει. Είναι όμως ανάγκη το μεγάλο μέρος της κοινωνίας να νιώσει ότι αυτό είναι κάτι που την αφορά. Η εύκολη λύση είναι τα κονδύλια που θα μπουκ στην χώρα να καταλήξουν μόνο σε «ώριμα» projects και σε έναν κλειστό κύκλο ανθρώπων. Ο τουρισμός είναι πολύτιμος και ζωτικός, αλλά δεν φτάνει. Το δύσκολο είναι να δημιουργηθούν και άλλου καλές θέσεις εργασίας σε αξιοπρεπές εργασιακό περιβάλλον. Και επίσης οι πολίτες να δουν τη διαφορά στα νοσοκομεία, στα σχολεία, στο Δημόσιο. Τους δίνει τεράστια ικανοποίηση όταν βλέπουν απτά δείγματα αλλαγής, όπως, π.χ., με

τους εμβολιασμούς ή την άυλη συνταγογράφηση.

Τίποτα δεν θα είναι χειρότερο από μία διχασμένη κοινωνία που ένα κομμάτι της θα «απογειώνεται» και ένα θα νιώθει στάσιμο να κοιτάει. Ελπίζει κανείς ότι η επιχειρηματική τάξη δεν θα ξαναπέσει στην... αστακομακαρονάδα και πως έμαθε κάτι από την κρίση. Θα το δούμε στην πράξη.

Ο στόχος πάντως πρέπει να είναι να κλείσει ή τουλάχιστον να υπολειπεί το «εργοστάσιο της οργής», έστω και αν κάποιοι θέλουν να το κρατήσουν ανοικτό γιατί από εκεί αλιεύουν πάντοτε την πελατεία τους.

ΑΥΓΗ Θανάσης Καρτερός

Σύγχρονος, μέχρι Στάλιν!

Λάθος να σκιαμαχείς με ένα ανόπιο hashtag, εσύ, ο βασιλεύς των τrol. Να μιλάς για ακρόιτες, εσύ, ο αυτουργός της αθλιότητας για τον πατέρα του Τσίπρα.

Πέφτεις σε λάθη, τι έχεις πάθει, λέει το γνωστό τραγούδι. Που πάει γάντι με τον Μπυσσοτάκη του τελευταίου καιρού. Λάθος το γλέντι με τις τσαμπούνες στην Ικαρία εν μέσω καραντίνας. Λάθος ο καφές στο Ντα Κάπο με το ρεύμα κομμένο σε χιλιάδες νοικοκυριά. Λάθος η φιγούρα με τα εκχιονιστικά στο Κολωνάκι. Και λάθος των λαθών η προχθεσινή εμφάνιση στη Βουλή.

Λάθος, κύριε πρωθυπουργέ, περικυκλωμένος από τη βοή του πλήθους που ζητάει εξηγήσεις για τον δικό σου Λιγνάδη και

Λάθος να φωνάζεις σαν κακομαθημένο παιδί που του πήραν το γλειφιτζούρι,

τη δική σου Μενδώνη, εσύ να ζητάς τον λογαριασμό από τον Πολάκη, τον Βαξεβάνη και, όπως πάντα, τον Τσίπρα. Αυτό είναι η μπάλα όχι στην εξέδρα, που συνηθίζουμε να λέμε, αλλά στα μούτρα μας. Λασπωμένη μάλιστα από τις πάσες με τον Μακάριο και τον Ρωμανό.

Λάθος να φωνάζεις σαν κακομαθημένο παιδί που του πήραν το γλειφιτζούρι, να μπρुकάζεις απεχθείς φράσεις που σου έγραψαν ατάλαντοι αυλικοί, να στολίζεις τους αντιπάλους σου με κοσμητικά, να κουνιέσαι σαν νευρόσπαστο, να αντραλίζεσαι εκτός πνευματικής ισορροπίας, σε μια συζήτηση με θέμα την ποιότητα του δημοσίου διαλόγου, που εσύ επέβαλες. Λάθος να ωθείς την εμπάθεια, διαποτι-

σμένη με ανοησία, μέχρι τον Στάλιν, θυμίζοντας τις μαύρες μέρες του Εμφύλιου και τις μαύρες νύχτες μετά απ' αυτόν. Εσύ που εμφανιζόσουν μέχρι τώρα ως η ήρεμη δύναμη του μεσαίου χώρου, η σύγχρονη δύναμη που θα μας βγάλει από τα αδιέξοδα, η ανώτατη δύναμη -μέχρι Μωυσή- που θα μας οδηγήσει στη Γη της Επαγγελίας.

Συμπέρασμα: Μας τελείωσε ο Μπυσσοτάκης ο αδιάβροχος. Στα δύσκολα η εικόνα έσπασε και μας προέκυψε ο αληθινός και σύγχρονος - μέχρι Στάλιν! Ανερμάτιστος, νευρικός, εμπάθης, λίγος. Η πραγματικότητα τον κατέβασε από τη χώρα των θαυμάτων στη χώρα των κρουσμάτων. Και των θυμάτων. Όπου θα έχει στο εξής τη δέουσα μεταχείριση...